

---

on gehoorzaamheid. Agatha weet zelfs te vertellen hoe ‘de arme vrouw’ in een ‘zoutpilaar’ veranderde (Gen. 19:26). Na het vertrek van Lot en de zijnen uit Sodom begon er ‘een verzengende wind te waaien, die een regen van asch en zwavel meebracht’. Lots vrouw kon de aandrang even om te kijken niet weerstaan. ‘De verstikkende zwavellucht benam haar de adem, de wind verblindde haar, en daardoor miste zij de kracht om zich weer om te keeren en de anderen te volgen’. Zij verstijfde en stond ‘onbeweeglijk’ op de weg ‘als een zoutpilaar’ (p. 30). Agatha sluit het verhaal als volgt af:

Dat kwam er van! Op gehoorzamen moet ook niet het kleinste sikkepitje ooit worden afgedongen. (p. 30)

Afgaande op de toon van haar uitspraak mikt zij op de goede verstaander, de lezer van het bijbelverhaal die, net zoals zij, het verhaal over de vrouw van Lot maar een bizarre geschiedenis vindt en het soort gehoorzaamheid dat gevergdd wordt te dwaas voor woorden. Agatha is de enige hertverteller die door haar formuleringen tot uitdrukking brengt, hoe disproporzioneel de bestraffing van de vrouw van Lot is, en de enige die door haar kwalificatie ‘de arme vrouw’ mededogen oproept.

Agatha onthoudt haar lezers de geschiedenis van het gouden kalf niet, maar bespaart hen wel de schildering van een bloedbad. Zij laat Mozes het volk de vraag stellen, ‘hoe kwaamt ge er toch toe om Jahwe, die zooveel voor u deed, zoo te grieven en te beleedigen?’ Om daarna het verhaal aldus te vervolgen:

Ja, daar kon niemand antwoord op geven. Voordat men iets verkeerd doet, volgt men slechts zijn lust op, maar als het onheil bedreven is en het blijkt hoe dom en verkeerd men deed – wie kan zich dan nog voorstellen waarom de zaken er eerst heel anders, zooveel prettiger uitzagen?

De bestraffen haalden de schouders op, en wenschten dat zij wijzer geweest waren. Hadden zij dit maar vroeger bedacht! Er zou al weer heel wat leed minder zijn geweest.

Er volgde nu voor allen een zware straf [niet nader aangeduid] op deze afgoderij, maar eindelijk beloofde Mozes weer Jahwe te zullen bidden om vergeving. (p. 115)

Wel vergast Agatha haar lezers op de presentatie van Elia als de man die het volk aanzet tot een lynchpartij. Zij legt hem de woorden: ‘als er geen Baäl is, zijn al die Baälpriesters bedriegers’, in de mond en ook de uitroep: ‘grijpt hen allen aan, brengt hen tot bij de beek Kizon, en doodt hen daar. Voor geen enkelen genade, naar de beek, naar de beek’. Zo geschiedt: